

Herold

Redakcia a vydavateľstvo :
Budapešť, Zsibárus-uteza 7. szám.

Na pol roka 1 zl.
Vychádzajú každú nedel' u.

Predplatná cena :
na celý rok 2 zlaté.

Drahý, milovaný orle!
Alebo, ako by sa v Uhorsku mohol dvojhlavý orol populárnym stát.

Len ich odveľ! Aj druhých ti ta dáme vďačne a ešte aj slávu ti budeme prespevovat my a naši potomci.

Všeličo vo veršoch.

Už je viacej nič z pokoja
Bánffy Appoňovského;
Vláda zase popáchala
Dost mnoho neludského.

Bánffy, Percel a Dániel
S nimi ministri všetci
Sa teraz celí v omáčke
A prichitení v klepci.

Zase sa len ukázalo,
Že vláda jak panuje;
Zase sme sa dozvedeli,
Kde groše rozhadzuje.

Groše Iudu chudobného,
Ktorý musí daňovať.
Oh so silou a peniazmi
Je ver ľahko panovať.

Cože zase vykázala
Tá nešťastlivá vláda?
Na vicinál-železnice
Licentie rozdáva.

Licentiu ale nedá
Ona poriadným ľuďom,
Lež židovi oplanovi,
Alebo mamelukom.

Pri takejto licentii
Boršodsky župan hlavný
Z našich mozoľných peňazi
Si naplňoval vacky

Zbojníctvo veľké sa stalo
Pomáhala aj vláda;
Preto Ugron ju aj druhí
Na zodpovednosť fahá.

Ale kóšer-liberálci
Sa ver všetci jednáci
Nuž aj pri tejto historji
Si podávajú ruky.

Naše staré porekadlo
Porekadlo slovenské
V každom páde sa dokáže
Za verné a pravdivé.

„Vrana nevykole oči
vrane“. To vieme iste!
Nuž darobné keď vládu aj
Prichytíme pri klamstve.

A to aj tak bude trvať
Kým liberálnu stranu
Neshlasujeme pri voľbách,
Nezvolíme „ľudovú“.

Veru by bolo na čase,
Sa už teraz prichytiť
Do práce, a výlučne len
Ľudovú stranu voliť.

Veď nemožno, by zbojníci
Kmíni, židia oplanci
Panovali u nás a jak
Miklós takí župáni.

A myslíte, že je Miklós
Jediný župan taký.
Myslíte, že druhí páni
Sa snáď trochu inakší!?

Rovnakí sa naši páni,
Viete, čo sními robí!?
Nabiť ich všekých do dela,
A potom ich vystreliť!

Vo svetovej politike
Nového je dost málo
Len to, že teraz nedávno
Nemecko slávnosť malo.

Slávil dvadsaťpäť ročnú
Pamiatku jej cisárstva.
No v nemeckej krajine je
Tiež hodná dása kmínstva.

U nás miesto mileniuma
By snáď tiež lepšie bolo,
Keby radšej sa v krajine
Blaho ľudu hľadalo.

No ale darobné reči!
Kto že — vraj — z toho môže:
„Pomáhaj si sám človeče
Aj pán Bôh ti pomôže“.

OVAD.

Vláda teraz stojí zle; jej stanovisko je také, že dost ľahko môže padnúť v najbližších časoch. Jedná sa o takrečené koncessie na vicinálne železnice pre všeliaké postavenia ľudí. Robí sa to tak. Na daktorom vidieku chcjú železniciu staváť. Ponevác — vraj — vláda to sama nemóže prevzát na seba, nuž s vedením takýchto stavieb železničných poverí niekoho, menovite ale takých, čo jej potom zlužby konajú. Ku príkladu dá vláda takúto koncessiu, takéto svolenie a platí pri tom rozumie sa ohromnú masu peňazí niektorému hlavnému županovi, ako teraz pred nedávnom Edmundovi Miklóšovi, boršodskému hlavnému županovi. Takýto človek za toľko peňazí je potom zaviazaný vládě, a menovite pri voľbách neslýchané nepravosti pácha, násyľie prevodzuje na ľude. —

Čo sa týka tohoto Miklóša, nuž vec sa tak má, že on je u nás v krajine našej nie jediný švindler už či z hlavných županov, a či zo všetkých hlavnejších úradníkov. Rozdiel je medzi nimi len ten, že jeden to robí šikovnejšie, a otom sa nedozvedia. No nestane sa ani tomu, ani tomu nič, lebo u nás panské zbojníctva ešte zakrývajú.

Je to už len smiešná, ale aj prevrátená pravda, že chudobný človek keď ukradne niečo v najsúrnejšej potrebe, toho za to na pár rokov zavrú, ale keď páni úradníci olúpja krajinu celú o mnohé peniaze tí sa slobodne prechádzajú a neviem čo by vám urobili, keby ste jím povedali, že sú ľupežníci, švindleri, zbojníci a nesvedomití ľudia. No ale tak je to: „pravda oči kole“. Kedy že už raz aj u nás pravda začne panovať.

Ugronové zásady sa, aby sa tento poriadok už raz premenil v tejto našej židovsko-maďarskej krajine.

Móže on to ešte stokrát tisícrazy hovoriť! Ale chytiť sa proti vládě do práce máme všetci!

Ze Bánffyho

kóser liberálna strana nebude dlho panovať, to je tak isté, ako že sa dva krát dva štyry. Keby Bánffy zaľakoval, to by iste bol od neho ten najmúdrejší krok, ktorý by len mohol vykonať. Veď predsa takého nespôsobného a k tomu predsa ohromne násyľnickeho človeka za ministra-predseda ešte naša krajina nemala! To isté sa móže povedať aj o celej jeho židovskej vládě. Nenajdete v nej ani jedného

na voľačo súceho človeka. Táto naša terajšia vláda by nebola v stave ani veci jednej maličkěj dedinky, obci viest; ba ešte ani za pastierov svinských, koňských, kravských by neboli mohli byť upotrebení.

Z albumu judáskych kňazov.

O plebánovi z Hronca.

Vidíte hľa ľudia Boží to Skalečka*)
V jeho hlave je nič iné ako sečka,
Aj sečka je pomiešaná s otrubami
Krásne stráži on nad svojimi ovečkami!

Kázeň: Moji drahí veriaci! Už je raz darmo, ale ja nechcem ľudovú stranu. To nič nech neráta u vás, že mne za to vláda 500 zlatých platí. Ja to preto z čistého svedomia hovorím!

*) Zvláštne odporúčame tohoto výtečného sečkového a otrubistého pána do pozornosti jeho eminencie biskupa bistrického; tento verne zobrazený judásky kňaz nehanbil sa z kazateľne kázať oproti časopisom, ktoré dobro ľudu chcjú a odporučal kóser-liberálne časopisy. Je istá vec, že na to je od židov, liberálov podplatený. No, že mu na kazateľnici hneď oči nerytiecky, len tomu sa divíme.

Inačej „Herkó Páter“ je len poctený tým, že ho takéhoto kalibru ľudia ohovárajú a neomytú papulou naň šprihajú.

Kto zaujíma teraz našu krajinu.

Noví Árpádovia, Bendegúzi! A volia si za vodcu Bánffyho.

182

nob
dno
toje

má

via

Ján

tlet

je z
na

a r

farc

neč

sa

Bož
spo

Kusy zrkadla.

Bohatstvo vsecko nahradzuje; oči dá slepému, nohy kryvému, aj špatného pekným urobi, len jedno je, čo nemôže dať, jestli hu v srdci nemáme tojest — lásku. . . .

Chudoba je nie hriech, ale veľká chyba, ktorej máme čím skorej odpomôcť.

Každá kráľovná je v prvom rade — ženou.

Málo je vraj šlachetných, dobrých ľudí; najviac, ktorí si to myslia o sebe, sa radšej slabí.

Každý dobrý skutok je jedna-jedna Svätováňská muška v noci ľudského jestvovania.

Hrubé vypočítavanie je ranou ľudskej duše.

Zamrznuté hrudy života nemôžeme násylne rozlief. Teplotou nášho srdeca ich máme zmäkčiť.

Sobectvo je najlepšie zrkadlo nám samím.

Mnoho ľudí všetko len za lutriu považuje, a to je zvláštne, že keď aj prehrá, za to len ďalej hrá na tej lutrii.

Hovoria, že kúra so studenou vodou základne a rýchle lieči nervositu — menovite v Dunaji.

Mnohí ľudia aj vtedy zarabajú, keď nič nerobia.

Chudobného človeka ešte aj po smrti tlačí fareba — fareba zeme.

Už tak vedia napodobňovať diamanty, že konečne ešte aj nepravé začnú napodobňovať.

Ľudia hľadajú vždy len protívny, k. pr. kominár sa vždy len s pekárom pobije.

Kto falóšne hrá, toho vyhodia zo spoločnosti. Bože môj, koľko klavirujúcich slečien by musela spoločnosť vyhadzovať.

Každá cesta do Rímu vedie! Prečo — vraj — nie do Ameriky? spytujú sa defraudanti.

Zvláštno, že mnohorázy aj tie najvážnejšie veci majú smiešne úzadie.

Krátke fašiangy majú riadne, čo pokračovanie, dlhý pôst.

Šťastný to muž, ktorý má dobrý žalúdok a zlý sluch; aspon domáce zábavy môže ľahko zniesť.

Mnoho ľudí len dávať vie dobré rady, ale sám to isté neplní.

Tie chvíle, v ktorých nás hrešia, sa nám obyčajne nie tak pamätne, ako tie, keď nás chvália.

Mnoho takých dievčienec, ktoré kuchynskú knihu lepšie poznajú, ako kuchyňu.

Zadržanie slova je najširší pochop — v politike. Čím viacej sa společenstvo znemravňuje, tým väčší bohatnú noviny.

Mnoho ľudí len vtedy stúpi na dobrú cestu, keď už nejst v ňom duše.

Život, je podobný palancinke, v ktorej plnenina je radosť! Ale sa mnohí, ktorým v palancinke chybuje plnička!

Nie jednomu spisovateľovi práve to škodí najlepšie, že mnoho — píše.

Keď je veriteľ zlej vóli, iste v zlej vóli našiel aj dlžníka.

Originálne, že z najtichších dievčienec najväčší kričiaci ženy sa stanú, keď sa vydajú.

Len keď vlastnou silou k voľnému dovedieme samých seba, vidíme, že koľko závistlivých ľudí na svete.

B e s e d n i c a.

Poľovnícke dobrodružstvo.

Jožko Karman, pensionovaný notár obce Právic, na široko ďaleko chýrečný a známý poľovník bol.

Mnohoráz sám sa chválil ohľadom poľovníckych kúskov, že ako on k. pr. sostrelil s vrchu jabloni jedného chrústa, — alebo že ako sa musel borit

kolko ráz len jednou pástou s ohromným medvediskom. Nuž aj my vyrozprávame tu o ňom niečo. Že sa to s ním stalo, je svato svatá pravda, ač práve sám Karman sa o tom nikdy ani len slovičkom nezmienil.

Kedysi ešte v jeho mladom veku veľkú kompánin zavolať k sebe do svojho panského domu na zajačinu. No ale aby tým väčšia bola sláva, už aj den hostiny prišiel, a zajac ešte kdesi v chotáre behal.

Jeho žena bola cele strápená, že čo to bude, že bude posmechu, ač zajačiny nebude.

— Neboj za moja drahá, posmeľoval ju muž a k sebe vezmú fajnovú lankaster pušku s jeho vernou vižlou išiel poľovať do dolného dielu.

Z brány ešte pyšne zavolať žene:

— Nie sa neboj, o pol hodiny je zajac tu!

Sotva vyšiel do chotára z pomedzi kukurísk. Raží a z jarkov len tak vyskakovali ušiaci

Piff, paff, puff!

Ale čo sa stalo tej mizernej flinte, ani čo by si stryga bola do nej zasadla.

Už asi na dvanástého zadupľoval, a ešte ani jedného zajaca.

A zajac musí byť, čo sa hneď . . . no neopovažujem sa ďalej písať, bo tak strašnú vec si ďalej myslel.

Čo by na to povedala spoločnosť, ktorú povolal na večeru. Bola že by to blamáža, a k tomu ešte všeobecný posmech po celej stolici.

Táto myšlienka ho cele nepokojným urobila. Zajačia večera, bez zajaca!

— Hollá! . . . Práve tam vyskočil jeden . . . za ním . . . tak. Piff . . . paff! Živio, brávo už je!

Vivat! Akého duba postavil chudák! zavolať v radosti a začal bežať pre zajaca.

V tom ale v druhom okamihu vidí, že sa zajac sobiera a hybaj do húštavky!! Vižla za ním bežala za chvifa, ale ho nemohla dohoniť.

— Sakramentska bestia! mumlal si pod nos Karman.

Daromná bola všecká jeho námaha, daromná. S horkým sklamaním sa vybral domov, a ač ešte na čas by mohol jedného už čo ako niekde zapatriť, a vyhol by tak blamáži a posmechu.

Ako tak ťahá smútne domov, práve v ústrety mu ide jeden Pravičan v širici a čosi stíska pod pazuchou, medzitým šomrajúc:

— Ej ja tvoju zajačiu dušu . . .

— Co . . . ako . . . za . . . zajac? hovorí na to starý pán notár uradostený, zajac . . . živý zajac? Kde ste ho vzali priateľko?

— Nuž ver som ja toho vo vode chytil.

— Vo vode?

— Áno vo vode, v potoku za húštavou, lebo ta skočil vo veľkom strachu!

(To bol môj zajac myslel si smútne Karman.)

— Či by ste mi ho nepredali kamarát?

— Nie ja, ani za svet!

— Ale počujte, zaplatil by som vám zaň čestne?

— A koľko by ste mi zaňho dali, pán notár?

— Dal by som vám zo tri zlaté!

— Za toľko ho nedám odpovedal Pravičan.

— Dám vám päť zlatých!

— Tomu už rozumiem! Pes, kto odstúpi!

Išli domov spoločne aj jeden aj druhý tešiac sa, aký dobrý gšeft urobili, mysliac si každý: ale je somár tento druhý!

— Teda sa mi predsa podarilo, myslel si Karman usmievajúc sa pod fúzy, keď aj nie tak, ale predsa . . . či spoločnosť musí všetko vedieť? a už vopred sa tešil sláve, ktorá na neho čaká, keď odrazu sa uderí v čelo.

Hopp! Tu je chyba! Zajaca sice mám, ale je živý! —

Tomu treba odpomôcť, ale ako?

Aj Pravičan rozmýšľal s jeho dobrou dušou, už aj preto, aby ztriasol tohoto hniezdiaceho zajaca.

— Priviažme ho na motúzok o jeden strom, a potom . . .

— Znamenitá myšlienka! výska Karman.

O pár minút zajac už obskakoval jeden strom, medzi čím Karman začal na neho asi z dvadsiatich krokov s opravdovým pôžitkom mieriť.

Piff . . . paff!

Zajac len ďalej poskakuje, ani čo by len jeho zlostiť chcel.

— Bodaj ťa, aby ťa, krutí hlavou Karman. No teraz hlavu postavím, že ho trafím, a medzitým za hrst brokov nasýpal do rúry.

— Paff! ale zajac nechcel zdochnúť.

Chytí na to Karman pušku a ide najedovaný k zajacovi, že ho len tak zrazí . . . Durr!

Ako sa dym trochu rozišiel, zajac už bol asi na 50—60 krokov.

— No, bystúbohu, pán notár, veď ste vy motúzok odstrelili a nie zajaca! — kričí so smiechom Pravičan. Tam beží, hľa!

S Karmanom sa začal svet točiť a so smútnou tvárou vyplatil 5 rimských.

Keby len aspoň platil nebol musel!

Anekdoty.

Obidvoje sa mu páčilo.

Jeden študent obeduje u jedného farára, ktorý na oko veľký dom viedol, ale ináčej bol skupáňom.

Na stole pred ním stály dve flaštičky vína; on vypil obidvoje.

Po obede farár ho upozorňuje, že tie dve flaštičky sa len na to, aby pil človek z nich, ktoré sa mu páči.

— Velebný pane, mne sa obidvoje páčilo.

Vítazstvo.

Taký som nepokojný, a nahneváný, že ač by som si zazrel dakterého veriteľa, nuž bol by som v stave ho znovu — napumpovať.

Pred sudcom.

Sudca: Len sám ste vykonali krádež.

Obžalovaný: Nie, pri blahodarnom účinkovaní niekoľkých mojich priateľov.

Ohne ktoré pália.

Nedaleko od Brezna a Tisovca je jedna fara, kde farárom je jedna podlá duša. Nehľadá on na dobro ľudu; ale beží za svojim ziskom. Za mizerný groš je vstave zapredať po judášsky nie len svoje svedomia (ktoré už aj tak dávno zahlušil), ale aj stádo, ktoré mu je sverené. Čo je povinnosťou verného pastiera, kňaza? Zaiste to, aby svoje stádo zachránil od vlkov! A tento plebán by za randavých 500—600 zlatých aj hieny dravé poslal na svojich veriacich. Veru, veru je to smutné, že náš ľud, keď už nemá žiadnych zástupcov, keď nikomu na tomto svete nemôže už veriť, keď z každej strany len kyjom idú na neho, aby ho ubili, alebo nožom, aby ho odrali, — smutné je reku, keď už ani svojmu duchovnému pastierovi nemôže veriť, lebo ho aj ten zapredá. Nuž kdeže takto zajdeme. No nie sa všetci takí, ako tento pán S., o ktorom je tu reč, a ktorého nechceme cele pomenovať na tomto mieste. On — vraj — nechce ľudovú stranu! Pravda že nie, keď ho židia a vládni páni podplácajú. Chráňte sa ľudia boží od takýchto panákov, ktorí prichádzajú k vám v rúcho ovčím, ale vnútrne sa vlei pažravý!! Na tohoto nesvedomitého pána sa ešte pár razy vrátíme!!

Keď je reč o kňazoch, nuž prehovoríme o novohradských luteránských farároch, ktorí sa s malou výnimkou veru tiež zlý pastieri svojho ľudu. Okrem toho najdete medzi nimi kopy kujovov. Tí sa veru nič nestarajú už o dobro svojich stád. Donášajú do cirkvi, do kostola, do škôl také novoty, o ktorých ľud ani počuť nechce. V školách novohradských k. pr. náboženstvo je už veľmi pobočným predmetom. Páni, páni, kde to všetko náš drahý ľud privedie. Ináčej my to vieme iste, že nespravodliví a neverní pastieri pred večným súdom budú veľmi trestaní.

Listareň redakcie.

Pánom S. Vo fovi kňazolúckému v Novej Bani a Ježkovi v Autonováci v Slavonii v budúcom čísle obsérnejšie odpovieme na tomto mieste.

Žartovná hádka v obraze.

Keby som len to vedela,
Kde sa mi podelo psiča!?

(Pohládajte ho.)

Prosba.

Prosíme ctené čítajúce slovenské obecnstvo, aby nezťažovalo si niekedy niečo nám do redakcii zaslať, aby sme to v našom časopise mohli uverejniť. Veľmo sa hodia nám anekdoty, humoristické rozprávky, humoristické verše, menovite ktoré sa týkajú vyvoleného národa. Môžu byť karhané aj vidiecke liberálne časopisy, a iné tým podobné firmy. Prosíme teda nie len hmotnú, ale aj o mravnú podporu, aby náš časopis mohol byť čím zábavnejší a aby mohol tým lepšie všetkým slušným požiadavkám vyhovieť.

— Pán Bôh s námi a zlé preč!

Redakcia

„Herko Pátra“.

Zodpovedný redaktor: Julius Markoš.—Hlavný spolupracovník: Závaďan.

Vyzvanie ku predplateniu.

Vysoko ctené obecenstvo čítajúce!

Ze „Herko Pátra“ v slovenskej reči vydávame, chceme tým vyhovieť mnohým a častým žiadostiam, aby aj náš životaschopný slovenský ľud mal jeden, zdravý kresťanského smeru týždňový humoristický časopis, v ktorom pri žarte a posmeškovani možno aj také veci podať, ktoré sa síce ani z polovice nie žartom, ale pri ktorých sa duch aj poučí no a pritom aj zabaví.

Už aj tieto časté žiadosti sa dobrým znakom.

V našom časopise humoristickom budeme podávať čím viac obrázkov, bo to je istá vec, že obrazmi sa veľmi dobre dá vplývať na ducha človeka už aj preto, že tieto dlhšie zostanú v pamäti

„Herko Páter“ v maďarskom vydaní pod krátkym časom si takú popularitu zadovážil, že pevne verime, že náš slovenský bude tiež čo skoro u ľudu slovenského a v širokom obecenstve slovenkom obľúbený.

To nám ani horovať nepotrebné, že vedení čisto kresťanskými zásadami sa postavíme na stanovisko ľudovej strany.

Následkom vyzvania v kalendáre slovenskom „Herkó Pátra“ sme už aj teraz v tom položení že predplatná cena na celý rok len 2 zlaté, na pol roka len 1 zlatý.

Ponížene prosíme vysokoctené podporujúce obecenstvo, aby, komu je to ľahšie možno ku 2 zlatým ešte 1 zlatý poslal nám, aby sme kauciu, ktorá sa ešte nesobierala tiež mohli složiť.

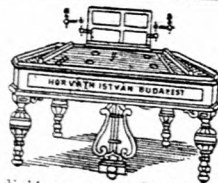
Jednou myslou, jedným srdcom všemožne na tom budme, aby sme tento náš zdravý časopis do rozkvetu priniesli, však tomuto podobný a v takých rozmeroch slovenský časopis ešte nejestvuje posiaľ. Veľmô mnoho užitočných, milých, zábavných hodín nám on pripraví.

Nech bude každý, kto len tento časopis do ruky dostane na tom, aby aspoň jedného predplatiteľa získal.

Kto 5 predplatiteľov získa, tomu budeme posielat časopis na celý rok zdarma.

A teraz v mene Krista Ježiša napred! Nech sa usiluje každý dľa možnosti!!

I N S E R A T Y.

Cenniky pošlem na žiadosť.

Cimbaly s pedálom,

husle, harmoniková fujara, musické diela, a nástrojoch a jich podmienkach.

Mojim nákladom vyšly nasledovné diela musické: Škola na cimbal, napísala: Izabella Kuliffay, professorka v musike u hlavného kniežata. Obsahuje v sebe 94 piesní a mnoho etudov, cena 3 zl. 50 krov, skvostne viazaná 4 zl. 80 kr. Vychodí každých 14 dní raz, so 4-6 kusmi.

Prijímam naprávania, oprávania akýchkoľvek nástrojov.

Štefan Horváth,

liferant hlavného kniežata (hercega) cis. a kráľ. Jozefa.

Budapešť, Erzsébet-körnt 2. sz. a Kerepesi-ut 46. sz.

„Herkó Páter“

ktorý je už aj po teraz vo veľkých rozmeroch rozšírený po hornom Uhorsku, prijíma

oznamy, inseráty

za veľmi ľavné ceny.

Jedna celá tlačena strana stojí len 10 zl., pol str. 5 zl., štvrt str. 2 zl. 50 kr.

Menšie inseráty dľa priestoru pomerne platené tiež prijímame.

Inseráty sa prijímajú vo vydavateľstve:

Budapešť, Zaibárus-utca 7. szám.

Tlačou „Pátrie“ Budapešť, Üllői-ut (Köztelek).